

2

دولت بایدن و سیاست مهار خیزش قدرت چین در حوزه اقیانوس هند- آرام

محسن کشوریان آزاد¹
سید سعید میرترابی²

درجه مقاله: علمی - پژوهشی

تاریخ دریافت مقاله: 1401/01/15 تاریخ پذیرش مقاله: 1401/03/17

¹. دکتری روابط بین الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران، (نویسنده مسئول)

Mkeshvarin69@gmail.com

². دانشیار گروه روابط بین الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران،

saeedmirtorabi@gmail.com

چکیده

در دهه اخیر، منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام به مهم‌ترین بستر رقابت چین و آمریکا تبدیل شده است. در همین راستا، دولت اوپاما سیاست «آسیا محوری» را سنگ بنای سیاست خارجی خود اعلام کرد و دولت ترامپ نیز همین مسیر را البته با روشی متفاوت برای مهار قدرت چین ادامه داد. روی کار آمدن دولت بایدن در آمریکا، تنش‌های میان این دو قدرت عمده جهانی را کاهش نداد و به نظر می‌رسد دور جدیدی از رقابت راهبردی میان این دو قدرت برای دوره‌ای طولانی، در حال شکل‌گیری است. در این حال، پرسشی که مقاله حاضر به روش تبیینی در جستجوی پاسخ آن است این است که چه‌گونه دولت بایدن در چارچوب سیاست رقابت راهبردی با چین، در تلاش است از گسترش قدرت رقیب خود در حوزه اقیانوس هند-آرام، جلوگیری نماید؟ فرضیه مقاله این است که دولت بایدن از طریق پیشبرد و شکل‌دادن به ابتکارهای چندجانبه و بازسازی ائتلاف‌های دوجانبه، در صدد ایجاد یک شبکه ائتلافی امنیتی و اقتصادی برای مهار قدرت چین در حوزه اقیانوس هند-آرام به‌عنوان مهم‌ترین حوزه تقابل دو کشور در عرصه جهانی است. یافته‌های این پژوهش حاکی از آن است که دولت بایدن در چهار منطقه‌ی جنوب شرق آسیا، شمال شرق آسیا، اقیانوسیه و اقیانوس آرام، ایجاد یا بازسازی اتحادها و ائتلاف‌هایی مانند «ابتکار کواد»، «ابتکار بازدارندگی پاسیفیک»، «ابتکار اوکاس» و ائتلاف دوجانبه با ژاپن و کره جنوبی را مدنظر قرار داده است. اسناد اصلی و فرعی سیاسی و امنیتی بالادستی آمریکا این راهبرد را تأیید می‌کند.

• واژگان کلیدی

رقابت، چندجانبه‌گرایی، آمریکا، چین، اقیانوس هند-آرام.

مقدمه

منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام^۱، مدت‌ها با پیوندهای امنیتی دوجانبه، نهادهای چندجانبه منطقه‌ای و روابط تجاری بازشناخته می‌شد و ایالات متحده رهبری تحولات آن را بر عهده داشت. با این حال امروز با ظهور قدرت چین، این منطقه به سمت یک سیستم «هژمونی دوتایی^۲» در حال حرکت است که طی آن هر دو ابرقدرت، رهبری و رقابت برای نفوذ و تسلط بر منطقه را جستجو می‌کنند. توزیع قدرت در منطقه در حال تغییر است و بسیاری از کشورهای شمال شرقی، جنوب شرقی آسیا و اقیانوس هند به‌طور فزاینده برای تجارت و سرمایه‌گذاری با چین و برای امنیت با آمریکا پیوند دارند (Ikenberry, 2020: 5).

در دهه اخیر اسناد استراتژیک نهادهای امنیتی و دفاعی آمریکا و اندیشکده‌های این کشور بیش از گذشته بر ظهور چین و تهدید آن برای آمریکا تمرکز کرده‌اند. در اواخر دوره ریاست جمهوری اوباما، چین به کانون محوری سیاست خارجی این کشور تبدیل شد و در راهبرد کلان این کشور، سیاست چرخش از غرب آسیا به شرق آسیا شکل گرفت. در دوره دولت ترامپ، به پیروی از دوره اوباما، تمرکز اصلی راهبردی آمریکا بر اقیانوس هند-آرام قرار گرفت و مناسبات منطقه که بیش‌تر ابعاد اقتصادی و تجاری داشت، رنگ و بوی امنیتی و نظامی به خود گرفت. در واقع پس از روی کار آمدن دولت ترامپ در سال 2017 و مطرح شدن چین به‌عنوان تهدید اصلی برای سیاست خارجی آمریکا در سند راهبرد امنیت ملی این کشور، منطقه اقیانوس هند-آرام وارد موج جدیدی از رقابت‌ها، اتحادها و ائتلاف‌ها شد. سند راهبردی دفاع موشکی آمریکا نیز در سال 2019 تأکید کرد که به‌جای تمرکز آمریکا از راهبرد «جنگ با تروریسم» باید راهبرد موشم به «بازگشت به رقابت با قدرت‌های بزرگ» همچون چین و روسیه را در پیش گرفت (Karako, 2019: 3-7).

همچنین در سال 2018، راهبرد دفاع ملی آمریکا تغییر کرد و تمرکز بر قدرت‌های بزرگ به‌ویژه چین در اولویت پنتاگون قرار گرفت. پنتاگون از منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام تحت عنوان

---

^۱. حوزه‌ی اقیانوس هند-آرام (Indo Pacific)، منطقه‌ای زیست‌جغرافیایی از دریاهای زمین است که شامل آب‌های گرمسیری اقیانوس هند، اقیانوس آرام غربی و مرکزی و دریاهایی است که در منطقه عمومی اندونزی این دو را به هم متصل می‌کند. هفت ارتش از 10 ارتش بزرگ جهان به اضافه‌ی شش قدرت هسته‌ای در این منطقه حضور دارند. این منطقه همچنین میزبان 9 بندر از 10 بندر شلوغ جهان است. سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی ایالات متحده در این منطقه، 1.3 تریلیون دلار و تجارت دوسویه با آن 2.3 تریلیون دلار است. این منطقه، 60 درصد از تولید ناخالص داخلی جهان را نیز در خود جای داده است.

^۲. dual hegemony

«صحنه حضور برتر¹» نام برد و در صدد حضور فعال‌تر در این منطقه برآمد. در همین راستا ایده‌های گسترده‌تر مطابق با سنت فکری واشنگتن با عنوان «اقیانوس هند-آرام آزاد و باز»² مطرح شد و در نتیجه، واشنگتن چنین نتیجه‌گیری کرد که برای جلوگیری از تهاجم و در صورت لزوم واکنش مؤثر، به حضور نظامی آمریکا در منطقه نیاز است. با روی کار آمدن جو بایدن در 20 ژانویه 2021، تمرکز بر منطقه اقیانوس هند-آرام همانند دو دولت پیشین، افزایش یافته است و اسناد بالادستی سیاسی-امنیتی آمریکا گویایی آن است. بر اساس سند «راهبرد هند-اقیانوس آرام 2022»، دولت بایدن همانند دو دولت گذشته باید چین را به‌عنوان تهدید اصلی در نظر گیرد و برای مقابله با آن توجه خود را به این منطقه افزایش دهد (The white house, 2022: 7-8). همچنین سند «رهنمود استراتژیک موقت امنیت ملی» دولت بایدن از چین به رقیبی نام برده که نظم آزاد و باثبات بین‌الملل را در بعد اقتصادی، نظامی، دیپلماتیک و فناوری تهدید می‌کند (The white house (b), 2021: 8). «گزارش ارزیابی تهدیدات سالانه در سال 2021 و 2022» آمریکا نیز، چین را به‌عنوان تهدید اصلی آمریکا در ابعاد دیپلماتیک، نظامی، اقتصادی و فناوری معرفی کرده که باید بانفوذ جهانی آن مقابله شود (Annual threat assessment, 2022: 6).

درواقع راهبرد «آسیامحوری»³ در دوره هر سه رئیس‌جمهور آمریکا (باراک اوباما، دونالد ترامپ و جو بایدن) مورد توجه قرار گرفت. در دوره بایدن، سیاست خارجی آمریکا به این ایده اندیشمندانی هم‌چون جان مرشایمر⁴ و استفان والت⁵ نزدیک شده که معتقدند که اقیانوس هند-آرام باید کانون توجه سیاست خارجی آمریکا باشد و آمریکا باید در این منطقه، «موازنه مؤثر» را جایگزین «موازنه از دور» کند (Mearsheimer and Walt, 2019: 70-80).

دولت بایدن در جریان مبارزات انتخاباتی، پس از آن و در اسناد بالادستی آمریکا، از چین به‌عنوان رقیب استراتژیک نام برده است و به گفته کارشناسان بر آن است تا اتحاد ضدچین را گسترش دهد و منطقه‌ی ژئوپلیتیکی جدیدی ایجاد کند که بر مبنای آن، کشورهای منطقه اقیانوس هند-آرام به‌گونه‌ای در مقابل چین قرار گیرند. در این راستا، پرسش اصلی مقاله این است که دولت بایدن در چارچوب سیاست رقابت راهبردی با چین، چه‌گونه در تلاش است از گسترش قدرت رقیب خود در حوزه اقیانوس هند-آرام، جلوگیری نماید؟ فرضیه مقاله این است که دولت بایدن از طریق پیشبرد و شکل دادن به ابتکارات چندجانبه و بازسازی ائتلاف‌های

1. priority theater

2. Free and Open Indo-Pacific

3. Pivot to Asia

4. John Joseph Mearsheimer

5. Stephen Walt

دوجانبه، درصدد ایجاد یک شبکه ائتلافی امنیتی و اقتصادی برای مهار قدرت چین در حوزه اقیانوس هند-آرام به‌عنوان مهم‌ترین حوزه تقابل دو کشور در عرصه جهانی است. باین حال موفقیت سیاست مهار چین به همراهی گسترده شرکای ائتلافی امریکا بستگی دارد که این مسئله به سبب منافع متعارض این شرکا در هاله‌ای از ابهام است.

1- چارچوب نظری: بازموازنه در سیاست خارجی بایدن

پس از راهبرد «آسیا محوری» دولت اوباما، راهبرد «بازموازنه^۱» در آسیا و اقیانوسیه، هسته اصلی سیاست جهانی آمریکا بوده است (Zhao, 2018: 87) و در این راستا، مقامات کاخ سفید واژه‌ی «محور» را با «بازموازنه» جایگزین کردند. دلیل انتخاب این رویکرد، این بود که مفهوم «بازموازنه» نسبت به مفهوم «محور» کمتر تحریک‌آمیز است و راهبرد آمریکا در حوزه آسیای پاسیفیک را واکنشی تدافعی نسبت به رشد قدرت چین و تغییرات احتمالی در موازنه منطقه‌ای اقیانوس هند-آرام جلوه می‌دهد. این راهبرد، معادلات آسیا را در یک محیط ژئواستراتژیک وسیع‌تر یعنی از غرب اقیانوس آرام تا اقیانوس هند می‌نگرد و بر محور تقویت قابلیت‌های نظامی ایالات متحده در اقیانوس هند-آرام، احیا و گسترش حضور و فعالیت‌های اقتصادی آمریکا در این منطقه، تقویت همکاری‌های سیاسی و اتحادهای امنیتی ایالات متحده در منطقه و باز سازمان‌دهی اتحادهای منطقه‌ای تأکید دارد (بهرامی مقدم، 1393: 122-128).

در دولت اوباما در پیش گرفتن رویکرد «بازموازنه» موجب تقویت اتحادها با استرالیا، ژاپن، کره جنوبی و فیلیپین، ترویج پیوندهای تجاری و سرمایه‌گذاری از طریق مشارکت جدید، تعمیق همکاری با اندونزی، مالزی، سنگاپور، ویتنام و روابط غیررسمی با تایوان، تقویت ساختار نهادی همکاری‌ها در منطقه از جمله تعمیق همکاری با انجمن اتحادیه جنوب شرق آسیا موسوم به آ.سه.ان^۲ و برنامه‌های همکاری مانند «ابتکار رهبران جوان آسیای جنوب شرقی»^۳ گردید (The White House, 2015). بازموازنه بر پیوندهای قوی ایالات متحده با کشورهای منطقه استوار است و شامل «بازموازنه نظامی»^۴، «بازموازنه دیپلماتیک»^۵ و «بازموازنه اقتصادی»^۶ است. باوجود این‌که، راهبرد دولت باراک اوباما در منطقه اقیانوس هند-آرام بر مبنای راهبرد «بازموازنه» استوار بود، در دوره دونالد ترامپ این راهبرد کم‌رنگ گردید و با درپیش گرفتن راهبرد «اول آمریکا»، نقش اتحادها و

1. Rebalance

2. Association of Southeast Asian Nations

3. Young Southeast Asian Leaders Initiative (YSEALI)

4. Military Rebalancing

5. Diplomatic Rebalancing

6. Economic Rebalancing

ائتلاف‌ها در حوزه اقیانوس هند-آرام به‌عنوان یکی از مؤلفه‌های اساسی راهبرد «بازموازنه» کنار گذاشته شد. در واقع علی‌رغم موفقیت‌های آن در دوره اوباما، این راهبرد در دوره ترامپ شکست خورد (Zhao, 2018: 92-93).

با روی کار آمدن دولت بایدن - که معاون اول دولت اوباما بود که دوباره این راهبرد در سیاست خارجی آمریکا برای مقابله با چین در منطقه اقیانوس هند-آرام برجسته شد و طرح راهبرد بازموازنه به‌عنوان پاسخ کنونی دولت بایدن به ظهور قدرت چین مدنظر قرار گرفت. در چارچوب این راهبرد، سیاست خارجی دولت بایدن در صدد است تا نقش محوری در اتحادها و ائتلاف‌های منطقه‌ای برای متوازن کردن نقش چین در منطقه ایفا کند. در این راهبرد، آمریکا به‌عنوان مرکز ثقل قدرت‌ها و ائتلاف‌های منطقه‌ای مطرح خواهد بود. متحدین این کشور همانند هند، استرالیا و ژاپن نیز به طرح راهبرد بازموازنه واکنش مثبت نشان داده‌اند.

دولت بایدن در چارچوب راهبرد بازموازنه، مفهوم وسیعی از منطقه اقیانوس هند-آرام ارائه داده است که جنوب شرق آسیا، شمال شرق آسیا، اقیانوس هند و اقیانوسیه را در برمی‌گیرد. در همین راستا، آمریکا خود را به‌عنوان قدرتی ماندنی و بزرگ در منطقه معرفی می‌کند که نشانگر اهمیت معادلات قدرت در این منطقه برای منافع آن است (Cooper & P.Liff, 2021: 2). دولت بایدن، کورت کمپل^۱ را که طرفدار رویکرد بازموازنه و متبخر در استفاده از اتحادها برای مهار چین است، به‌عنوان دستیار خود در منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام انتخاب کرد. این انتخاب، حاکی از آن است که بایدن در حال اجرای راهبرد بازموازنه در عمل است (The Reality of Aid Network, 2021). بازموازنه زمینه را برای ایالات متحده جهت شکل دادن به معماری منطقه‌ای آسیا-اقیانوسیه، حفظ جایگاه رهبری خود در منطقه و شرکت قوی در اتحادها و انجمن‌های منطقه‌ای فراهم می‌کند (De Castro, 2018:188).

حمایت وزارت دفاع آمریکا از این رویکرد نیز شاهد دیگری بر جدیت دولت بایدن در پیگیری رویکرد بازموازنه در منطقه است. لوید آستین، وزیر دفاع دولت بایدن، در جلسه کمیته سنا پیش از تصدی پست وزارت دفاع خاطرنشان کرد که «مشتاقانه منتظر بازسازی اتحادهای ایالات متحده در منطقه هند و اقیانوس آرام است». آستین در تماس تلفنی با نوبو کیشی^۲، وزیر دفاع ژاپن، «بر تعهد این کشور برای اتحاد با ژاپن، آرایش نیروهای ایالات متحده در منطقه و اهمیت ژاپن برای امنیت منطقه‌ایندو-پاسیفیک تأکید کرد». هم‌چنین پنتاگون برای دفاع از ژاپن در موضوع جزایر مورد اختلاف با چین نیز اعلام آمادگی نمود (Zhou, 2021)؛ بنابراین

1. Kurt Campbell

2. Nobuo Kishi

گزاره‌های عینی حاکی از این است که راهبرد بازموازنه چراغ راهنمای سیاست خارجی دولت بایدن برای مهار چین در منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام است. در واقع راهبرد «آسیا محوری» در سیاست بایدن م‌شهود است و بازموازنه نیز در قالب احیا و تقویت اتحادها و ائتلاف‌های تحت رهبری امریکا در برابر چین، تجلی دوباره پیدا کرده است.

آمریکا در چارچوب این راهبرد برای تقویت همکاری با متحدان تلاش می‌کند و از توانایی‌های آن‌ها برای مقابله با چالش‌های مشترک منطقه‌ای و جهانی استفاده می‌نماید. آنچه مشخص است راهبرد بازموازنه در سیاست خارجی بایدن نسبت به اقیانوس هند-آرام برجسته شده و نشان می‌دهد امریکا در دوره بایدن نقش مهمی در حوزه اقیانوس هند-آرام خواهد داشت و در قالب تعاملات راهبردی و ترتیبات منطقه‌ای همانند تقویت «ائتلاف کواد»، ایجاد «ائتلاف اوکاس»، بازسازی روابط دوجانبه و ... این راهبرد را در برابر چین در منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام پیش خواهد برد؛ راهبردی که دارای ابعاد نظامی، اقتصادی و دیپلماتیک است.

2- تحلیل یافته‌ها: ابتکار چندجانبه و بازموازنه برای مهار چین

بر مبنای سند «راهبرد هند و اقیانوس آرام 2020» در دوره ریاست جمهوری بایدن، امریکا مصمم است که موقعیت بلندمدت و تعهد خود را به اقیانوس هند-آرام تقویت کند و بر هر گوشه‌ای از منطقه شمال شرق آسیا، آسیای جنوب شرقی، جنوب آسیا و اقیانوسیه تمرکز کند. طبق این سند، امریکا باید جایگاه خود را با همکاری نزدیک‌ترین متحدان و شرکای خود تقویت کند. هدف امریکا شکل دادن به محیط راهبردی است که با ایجاد توازن با چین منافع امریکا، متحدان و شرکا و منافع و ارزش‌های مشترک تقویت شود. طبق این سند، امریکا در پی آن است تا از طریق مجموعه‌ای از کشورها و سازمان‌های منطقه‌ای یک معماری امنیتی شبکه‌ای ایجاد کند (The white house, 2022: 5). هم‌چنین بر مبنای توضیحات وزارت دفاع درباره سند «استراتژی دفاع ملی 2022»، مقابله با چین و همکاری با متحدان و شرکا برای ایجاد بازدارندگی در برابر چین در منطقه هند-اقیانوس آرام از اهداف اصلی امریکا است (U.S. Department of Defense, 2022: 1-2).

براین اساس، با روی کار آمدن دولت بایدن در سال 2021، اقدامات سیاست خارجی وی برای رقابت و مقابله با چین جنبه عینی و عملیاتی به خود گرفته که در قالب رویکرد «بازموازنه» فصل‌بندی می‌شود. کنش‌های امریکا در منطقه اقیانوس هند-آرام نشان از آن دارد که این کشور اتحادها و ائتلاف‌های پیشین را بازسازی و بعضاً برای ایجاد ائتلاف جدید گام برداشته است و مجموعه این اقدامات در قالب «ابتکارات چندجانبه» و بازسازی و تقویت ائتلاف‌ها و اتحادهای دوجانبه تجلی پیدا کرده است.

شکل (1): ابتکارات چندجانبه آمریکا برای مهار چین

منبع: نویسندگان

سازوکار کواد و بازموازنه در ابعاد امنیتی و اقتصادی: سازوکار گفت‌وگوی امنیتی چهارگانه موسوم به کواد¹ شامل مجموعه‌ای از گفت‌وگوهای امنیتی بین آمریکا، ژاپن، استرالیا و هند است که ریشه در سال 2007-2008 دارد و با تغییرات عمده ژئوپلیتیکی در آسیا و اقیانوسیه پس از یک دهه دوباره احیا گردیده است. ائتلاف غیررسمی موسوم به «کواد» در جلسه‌ای رسمی در نوامبر 2017، بین چهار کشور فوق در مانیل پایتخت فیلیپین در قالب هفت موضوع اصلی شامل: نظم مبتنی بر قوانین آسیا؛ آزادی دریانوردی؛ احترام به قوانین بین‌المللی؛ افزایش پیوستگی؛ امنیت دریایی؛ تهدید کره شمالی و منع گسترش سلاح هسته‌ای و تروریسم دوباره

¹. Quadrilateral Security Dialogue

موجودیت پیدا کرد (Chanlett-Avery, 2018: 5-14). گفت‌وگوهای امنیتی پس از 2017 تا روی کار آمدن بایدن، پنج بار با شرکت هر چهار عضو برگزار شد. همچنین این جلسات به صورت دوجانبه و سه‌جانبه در سطح وزیر خارجه و دفاع ادامه پیدا کرد. به‌عنوان مثال، جلسه‌ای دوجانبه در 19 آوریل 2019، با حضور پمپئو وزیر خارجه، پاتریک شاناهان سرپرست وقت وزارت دفاع امریکا، «تارو کونو» وزیر امور خارجه و «تاکشی آیویا» وزیر دفاع ژاپن در واشنگتن دی سی برگزار شد و مقرر گردید که امنیت دوجانبه و همکاری دفاعی، افزایش ظرفیت اتحادها با محوریت کواد، آمادگی عملیاتی و توسعه همکاری امنیتی در دستورکار قرار گیرد. (Joshi, 2021).

به نظر می‌رسد که بین این بازیگران برای مقابله با چین برداشت تقریباً یکسانی وجود دارد. در این چارچوب، هند سطح روابط خود با استرالیا را به «مشارکت جامع راهبردی» ارتقا داده است، به‌طوری‌که، در اجلاس گروه «کواد» در 6 اکتبر 2020، تمایل خود را برای رسمی کردن این ائتلاف نشان داده است. آمریکا نیز سالانه 1.5 میلیارد دلار برای عملیاتی کردن چنین برنامه‌های اختصاص داده است. هند که پس از سال 2017، تمایل خود را برای رسمی کردن این گروه‌بندی نشان نداده بود، پس از درگیری مرزی مه 2020 با چین، تمایل خود را برای رسمی کردن ائتلاف نشان داد و از استرالیا برای شرکت در رزمایش نظامی «مالابار» بین آمریکا، ژاپن و هند دعوت کرد. به‌طور کلی همکاری و توافقات دوجانبه در بین اعضا رو به افزایش است و توافقات دوجانبه به‌صورت پلکانی برای تعمیق ائتلاف کواد پیش می‌رود (Grossman, 2020: 2).

برای پیشبرد همکاری امنیتی، رزمایش مالابار که از سال 1992 با همکاری هند و ایالات متحده آغاز گردیده بود، در سال 2015، ژاپن را به‌عنوان عضو جدید اضافه نمود و در اکتبر 2020، از استرالیا برای شرکت در این رزمایش به‌صورت رسمی دعوت به عمل آمد. توسعه زیرساخت‌های نظامی مشترک مورد استفاده در اقیانوس آرام همانند پایگاه نظامی جزیره کوکوس استرالیا¹، پایگاه هماس استرلینگ² استرالیا، پایگاه‌های جزایر آندمان و نیکوبار هند³ و پایگاه امریکا در جزیره دیگو گارسیا⁴ و توسعه توافق‌نامه مشترک اطلاعاتی از جمله حوزه‌های نظامی دریایی قابل استفاده ائتلاف کواد در اقیانوس هند و پاسیفیک علیه چین از دیگر موارد مورد توافق در ائتلاف کواد است. برای دولت‌های عضو کواد، تلاش هماهنگ در جهت کمک به ساخت ظرفیت دفاعی دولت‌های کوچک در دریایی چین جنوبی همانند ویتنام و فیلیپین،

1. Australia's Cocos Islands military base

2. HMAS Stirling

3. India's Andaman and Nicobar Islands bases

4. Diego Garcia

کشورهای جزیره‌ای در خلیج بنگال و اقیانوس هند همانند مولداوی، موریتانی، سیشل و آرام جنوبی همانند وانواتو^۱، فیجی، پاپوآ گینه‌نو و جزایر سلیمان مدنظر است.

در بعد اقتصادی اعضای کواد در صدد طرح یک بودجه مشترک و تأسیس زیرساخت‌هایی در برابر پروژه یک «کمربند راه»^۲ چین هستند. این امر هنوز تحقق پیدا نکرده است، اما در اواخر سال 2018، استرالیا، ژاپن و ایالات متحده در ایجاد یک مشارکت سه‌جانبه برای سرمایه‌گذاری در زیر ساخت‌ها در «هند و آرام» پیشگام شدند که هدف آن بسیج و کمک به سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در پروژه‌های زیرساختی، اتصال دیجیتال و همکاری در زیرساخت‌های مربوط به انرژی است. به‌عنوان نمونه در سال 2018، ابتکار مشترک استرالیا، ژاپن، ایالات متحده و نیوزلند برای تأمین زیرساخت‌های برق برای پاپوآ گینه‌نو^۳ اعلام شد و در اجلاس مجازی نارندرا مودی^۴ نخست‌وزیر هند و اسکات موریسون^۵ نخست‌وزیر استرالیا در تاریخ ژوئن 2020، توافق‌نامه متقابل پشتیبانی در دستور کار قرار گرفت (Lee, 2020: 5). آنچه مهم است، این است که ائتلاف کواد در نگرش جو بایدن برای مهار چین اهمیت ویژه‌ای دارد و از طریق تقویت و پیشبرد آن سیاست بازمانده در مقابل چین را عملیاتی کرده است. طبق «چارچوب راهبردی آمریکا در «هند و آرام» برای دفع خطر چین، آمریکا باید علاوه بر اینکه با متحدان سنتی خود نظیر ژاپن و استرالیا همکاری داشته باشد، باید هند را به‌عنوان اهرم توازن قدرت در برابر چین در نظر گیرد. در این سند، اولویت همکاری با هند است (The white house(a), 2021: 10-12). براساس سند «راهبرد ایندو پاسیفیک 2022»، بر ضرورت همکاری با هند برای «حمایت از یک هند قوی به‌عنوان شریک در نگاه منطقه‌ای» تأکید شده و خواهان تقویت روابط دوجانبه با هند در زمینه بهداشت فضای سایبری شده است (The white house(b), 2022: 9). سند امنیت ملی دولت بایدن تحت عنوان «رهنمودهای استراتژیک موقت امنیت ملی»^۶ بر اتحادها و مشارکت‌ها در سراسر جهان تأکید می‌کند و بر آن است که باید ائتلاف‌ها با استرالیا، ژاپن و کره جنوبی، مدرن و بازسازی شود و مشارکت با هند تعمیق یابد (The white house (b), 2021: 10) ادغام سیاست آمریکا در قبال هند و قرار دادن این کشور در کانون ائتلاف‌سازی در برابر چین، سیاست بایدن را واضح‌تر از سیاست دولت ترامپ کرده و جایگاه آن را در ائتلاف کواد برجسته می‌کند.

1. Vanuatu

2. The Belt and Road Initiative

3. Papua New Guinea

4. Narendra Modi

5. Scott John Morrison

6. Interim National Security Strategic Guidance

از سال 2021 و روی کار آمدن جو بایدن، رهبران هر چهار کشور در نگرانی‌های مشترک خود در مورد رفتار قاطعانه فزاینده چین در منطقه هم‌سوتر شده‌اند و تمایل بیشتری برای تعریف دستور کار سازنده همکاری دارند. در مارس 2021، جو بایدن نشست مجازی چهارگانه با حضور اسکات موريسن نخست‌وزیر استرالیا، نازندار مودی نخست‌وزیر هند و یوشیهیده سوغا¹ تشکیل دادند. آن‌ها در همین راستا، گروه‌هایی کاری را برای همکاری درباره واکسن کووید 19، تغییرات آب‌وهوایی، نوآوری فن‌آوری و زنجیره‌ی تأمین تشکیل دادند (Smith, 2021). هم‌چنین چهار کشور در نشست حضوری در 23 سپتامبر 2021 در کاخ سفید، بر همکاری در مسائلی مانند «منطقه آزاد و باز اقیانوس هند-آرام»، همکاری با کشورهای جزیره‌ای کوچک، ساخت و توزیع واکسن، همکاری در حوزه علم و فناوری، کاهش آلودگی، تهدیدات سایبری، خلع سلاح هسته‌ای کره شمالی و... به توافق رسیدند (Sink, 2021). در سند «راهبرد هند-اقیانوس آرام 2022» بر مدرن کردن اتحادها، مشارکت‌ها و ایجاد ائتلاف‌های نوظهور، سرمایه‌گذاری در سازمان‌های منطقه‌ای تأکید شده است. بر اساس این سند، امریکا به دنبال شبکه امنیتی منطقه‌ای است و کشورهای استرالیا، هند، ژاپن، انگلستان، نیوزلند، فرانسه، اتحادیه اروپا، آ.سه.آن و جزایر کوچک را شامل می‌شود، هم‌چنین باید شبکه امنیتی در اقیانوس هند با استفاده از بازیگری مهم در سازوکار کواد ایجاد شود. در این سند، همکاری اعضای کواد در زمینه بهداشت جهانی، فن‌آوری‌های نوظهور و حیاتی، تغییرات آب‌وهوایی، زیرساخت‌های سایبری و انرژی پاک مورد توجه قرار گرفته است (The white house, 2022: 6-11).

ائتلاف اوکاس و تقویت اهرام دفاعی-نظامی: در ادامه رویکرد چندجانبه‌گرایی امنیتی امریکا برای مهار چین در منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام در 15 سپتامبر 2021، رهبران سه کشور انگلیس، امریکا و استرالیا پیمان دفاعی-نظامی «اوکاس²» را امضا کردند. امضای این پیمان با واکنش تند چین، واکنش فرانسه به دلیل لغو قرارداد 40 میلیاردی دفاعی با استرالیا و واکنش اتحادیه اروپا همراه بود. براساس اظهارات جو بایدن در این پیمان، استرالیا به زیردریایی‌های برخوردار از پیش‌ران اتمی (و نه تسلیحات اتمی) ساخت ایالات متحده که فن‌آوری آن‌ها پیش‌تر در انحصار امریکا و بریتانیا بود، مسلح خواهد شد. نخست‌وزیر سابق استرالیا «اسکات موريس» نیز اعلام کرد که قصد دارد این زیردریایی‌های اتمی را با کمک امریکا و انگلیس در یکی از بندرها این کشور تولید کند. گفته می‌شود برخی از آزمایش‌های تسلیحات اتمی انگلیس در

1. Yoshihide Suga

2. AUKUS

خاک استرالیا انجام گرفته است. هم‌اکنون که استرالیا در حال مجهز شدن به زیردریایی اتمی است این احتمال بسیار بالا است که زیردریایی‌هایش را به کلاهک اتمی مجهز کند. در سند «چارچوب راهبردی هند-اقیانوس آرام 2021» بر نقش و اهمیت زیردریایی‌ها برای مقابله با چین تأکید شده بود و همکاری با انگلیس، استرالیا و سایر شرکا باید در نظر گرفته شود (The white house (a), 2021: 7).

درواقع بحث فن‌آوری زیردریایی با نیروهای هسته‌ای ابتکار عمل اولیه این پیمان است که قابل‌گسترش و تسری به سایر حوزه‌ها و دامنه‌های فعالیت‌ها است. داگلاس مک گرگور¹، مشاور وزیر دفاع دولت دونالد ترامپ، «عملکرد ناوگان زیردریایی‌ها را پیشرفت مهمی دانست که دفاع موشکی چین قادر به مقابله با اقدامات هسته‌ای مدرن در آب‌های عمیق نیست و آن را یک محاصره دریایی توصیف کرد». از این‌رو زیردریایی‌های هسته‌ای توان عملیاتی بیشتری در نواحی عمیق‌تر آب دارند. از نظر چین، همین نکته تهدیدی راهبردی برای ارتش آزادی‌بخش خلق (چین) است و به همین علت باید با اقدامات متقابل به مقابله با آن پرداخت. بنابراین کریستوفر پاین² وزیر دفاع سابق استرالیا «هدف اصلی پیمان اتصال انگلیس به منطقه‌ی اقیانوس هند-آرام است» (Theguardian.com, 2021). بررسی سیاست خارجی و دفاعی انگلیس در سال 2021 میلادی، نشان می‌دهد که گرایش این کشور به سمت منطقه هند و آرام و سازوکار کواد بیشتر شده است (Thenationalnews.com, 2021). در راهبرد ابتکار چندجانبه‌گرایی ایالات متحده، انگلیس به‌عنوان یک شریک به معادلات منطقه ورود کرده و سیستم دفاعی ایالات متحده برای تقابل با چین پیچیده‌تر از قبل گشته است.

بنابراین بلوک نظامی شکل‌گرفته تحت نام اوکاس در ادامه سیاست چندجانبه‌گرایی دفاعی-امنیتی آمریکا با محور استرالیا و انگلیس در منطقه‌ی هند و اقیانوس آرام است. بررسی پیمان نشان می‌دهد که چند مسئله به‌صورت اساسی در آینده منطقه‌ی شرق آسیا اثرگذار خواهد بود و باید به آن‌ها توجه داشت؛ استرالیا اکنون و آینده نقش برجسته‌ای در رویکرد چندجانبه‌گرایی آمریکا در شرق آسیا خواهد داشت، امکان افزایش مسابقه تسلیحاتی با وجود چنین پیمان‌هایی در منطقه افزایش خواهد یافت، انگلیس به شبکه امنیتی آمریکا برای مهار چین در اقیانوس هند-آرام پیوسته است و رویکرد چندجانبه‌گرایی آمریکا نیز پیچیده‌تر شده است.

1. Douglas Macgregor

2. Christopher Pyne

ابتکار بازدارندگی پاسیفیک: همکاری دفاعی چندجانبه: ابتکار بازدارندگی پاسیفیک^۱ موسوم به پی.دی.آی، راهبردی است که در سال 2020، در ادامه تمرکز بر منطقه اقیانوس هند-آرام توسط فرماندهی اقیانوس هند-آرام ایالات متحده، در یادار فیلیپ اسکات دیویدسون^۲ تحت عنوان «بازیابی مزیت»^۳ با سرمایه‌گذاری 20 میلیارد دلار برای 5 سال به وزارت دفاع پیشنهاد شد و زمینه سازی برای ایجاد «ابتکار بازدارندگی پاسیفیک» را ایجاد کرد. هدف ابتکار تقویت توانایی ارتش ایالات متحده در دفاع از منافع منطقه‌ای آمریکا و متحدانش برای بازدارندگی در مقابل جمهوری خلق چین است و شامل طیف وسیعی از فعالیت‌های همکاری، ساخت و آماده‌سازی است (Trevithick, 2021). پنتاگون طرح را ارائه داد و کنگره ایجاد «ابتکار بازدارندگی پاسیفیک» را در لایحه سیاست دفاعی سالانه یا لایحه اختیارات دفاع ملی^۴ برای سال مالی 2021 تصویب کرد.

فرماندهی مذکور در قالب «ابتکار بازدارندگی پاسیفیک»، تقریباً 6.9 میلیارد دلار را برای سال مالی 2021 و 2022 درخواست کرد که 2.2 میلیارد دلار در سال 2021 هزینه شده و 4.6 میلیارد دلار برای سال مالی 2022 است. کنگره پنج حوزه موضوعی را برای هزینه این حوزه در نظر گرفت که «ایندوپاکم»^۵ بر آن تمرکز دارد: استقرار و طراحی نیرو؛ رزمایش‌ها؛ آزمایش و نوآوری؛ نیروی مشترک مرگبار^۶؛ لجستیک و توانمندسازی امنیتی و تقویت متحدان و شرکا (Bowman & Adamson, 2020).

1. Pacific Deterrence Initiative, or PDI

2. Philip S. Davidson

3. Regain the Advantage

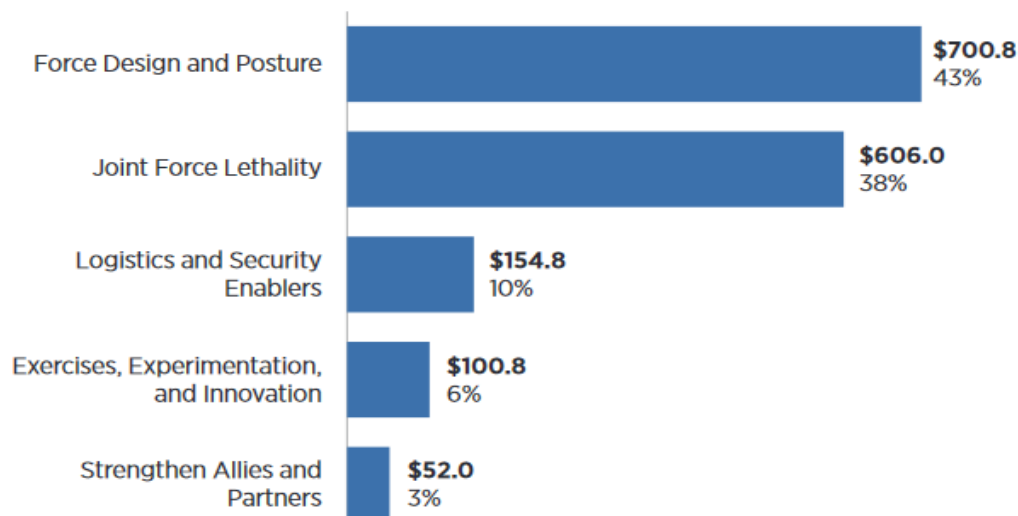
4. National Defense Authorization Act (NDAA)

5. United States Indo-Pacific Command (USINDOPACOM)

6. Joint Force Lethality

نمودار (1): هزینه‌های مصرف‌شده در طرح «بازیابی مزیت» در سال 2021

IN MILLIONS OF U.S. DOLLARS, FY 2021

(Bartels & Lohman, 2020: 3)

در مجموع بودجه‌ای که «آیندوپاکم» تا سال 2027 درخواست داده است و توسط کنگره تصویب شد، شامل موارد زیر است:

3.3 میلیارد دلار برای حمله دقیق و قابل دوام که می‌تواند مانورهای دریایی و هوایی را از فاصله 500 کیلومتر (310 مایل) در غرب اقیانوس آرام حمایت کند؛ 1.6 میلیارد دلار برای تأسیس سامانه دفاع موشکی ساحلی «ایجیس»¹ در قلمرو جزیره‌های ایالات متحده در گوام و ایجاد سیستم دفاع موشکی بومی برای استقرار در گوام در چارچوب فرماندهی اقیانوس هند-آرام؛ 2.3 میلیارد دلار برای راه‌اندازی «برج رادار فضایی با سرعت بازبینی سریع»؛ 197 میلیون دلار برای ساخت «رادار چند مأموریتی تاکتیکی پیش‌از حد افق»² با قابلیت شناسایی تهدیدات هوایی و تهدیدات سطحی در مجمع‌الجزایر پالائو³؛ 206 میلیون دلار برای «هوایماهای باسرنشین ویژه برای جمع‌آوری اطلاعات چندمنظوره و گسسته»؛ 4.67 میلیارد دلار برای «نمایش قدرت و آموزش» در داخل ایالات متحده شامل قلمروی آن همچون: ایالات فدرال میکرونزی⁴، پالائو، جزایر مارشال که

¹. Aegis Ashore missile defense site

². Tactical Multi-Mission Over-the-Horizon Radar

³. Palau

⁴. Micronesia

کشورهای مستقل هستند و حاکمیت آنها به شدت تحت پیمان اتحادیه آزاد^۱ به آمریکا متصل است (Trevithick, 2021).

منطق مندرج در این طرح این است که به طور ویژه آمریکا به یک نیروی مشترک یکپارچه با شبکه‌ای از ضربات دقیق در زنجیره جزیره اول^۲ و زنجیره جزیره دوم^۳ نیاز دارد. زنجیره جزیره اول اشاره به مجمع الجزایر بیرون از آسیای شرقی شامل دریای چین جنوبی و تنگه تایوان دارد. زنجیره جزیره دوم بین ژاپن و اندونزی شرقی امتداد دارد و شامل قلمرو ایالات متحده در گوام و اطراف آن است (Shelbourne, 2021). طراحی این ابتکار در سند راهبردی آمریکا تحت عنوان «چارچوب راهبردی ایالات متحده برای هند-اقیانوس آرام» -منتشر شده در 12 ژانویه 2021 آمده است. این سند راهبردی سه اصل را برای تقویت ابتکار بازدارندگی پاسیفیک در مقابل چین پیشنهاد می‌کند: 1- طراحی و اجرای یک راهبرد نظامی که بتواند با برتری جوی دریایی و هوایی چین مقابله کند؛ 2- دفاع مستقیم از ملت‌های مستقر در جزایر زنجیره اول همانند تایوان است و 3- تسلط بر نواحی بیرون از زنجیره جزایر اول (همان جزایر زنجیره دوم در راهبرد ابتکار بازدارندگی پاسیفیک) است؛ بنابراین این سند راهبردی بر محتوای راهبرد «ابتکار بازدارندگی پاسیفیک» برای مهار چین تأکید دارد (The white house (a), 2021: 11-13).

از نظر ایالات متحده، ابتکار بازدارندگی پاسیفیک به چین و دشمنان احتمالی و همچنین متحدان و شرکای ایالات متحده پیام محکمی ارسال می‌کند بر این مبنا که واشنگتن عمیقاً متعهد به دفاع از منافع خود در منطقه است، با توجه به اینکه طرح و برنامه‌ی این ابتکار هم کوتاه‌مدت (تا سال 2022) و هم میان‌مدت (تا سال 2030) است و بودجه آن تو سطر کنگره تصویب شده، دولت بایدن برای پیشبرد و عملیاتی این راهبرد وارد عمل شده است.

باز سازی ائتلاف‌های دوجانبه در منطقه: چهار کشور شرق آسیا- ژاپن، فیلیپین، کره جنوبی و تایلند- متحد رسمی آمریکا هستند و برخی از آنها در سال‌های گذشته در ائتلاف‌ها و اتحادیه‌های چندجانبه و دوجانبه در شرق آسیا به‌عنوان شریک آمریکا حضور داشته‌اند؛ اما در دولت ترامپ، اتحادیه‌ها و ائتلاف‌های با محوریت آمریکا در شرق آسیا تحت تأثیر قرار گرفت و بسیاری از روابط دوجانبه و اتحادیه‌های چندجانبه آمریکا با دولت‌های منطقه تضعیف شد. با روی

¹. COFA (Compacts of Free Association) توافقنامه بین المللی است که روابط بین آمریکا و سه کشور ایالات فدرال میکرونزی، جزایر مارشال و پالائو را حفظ و تنظیم می‌کند.

². first island chain

³. second island chain

کار آمدن دولت بایدن، بازسازی ائتلاف‌ها و روابط دوجانبه در شرق آسیا در دستور کار قرار گرفت. در این رابطه، بایدن اظهار داشت: «برای هر موضوعی که مربوط به چین است باید تشکیل ائتلاف با دولت‌های همسوی را در دستور کار سیاست خارجی قرار داد». علاوه بر این، باید توجه داشت که دولت بایدن تیم خاصی را در حوزه امنیت ملی و سیاست خارجی برگزیده است که پیشینه و رویکرد مثبتی به اتحاد و ائتلاف در شرق آسیا دارند. لوید آستین وزیر دفاع، آنتونی بلینکن وزیر امور خارجه، کورت کمپل مشاور امور آسیا و جیکاب سالیوان¹ مشاور امنیت ملی بر ضرورت اتحاد و ائتلاف‌سازی در شرق آسیا و منطقه هند-اقیانوس آرام تأکید کرده‌اند. به‌عنوان مثال کمپل در سال 2016، در کتابی تحت عنوان «محور²» رویکرد خود را نسبت به تقویت ائتلاف با ژاپن و کره جنوبی و ایجاد رابطه نزدیک‌تر آمریکا با کشورهای نظیر هند، استرالیا و اندونزی نشان داد. کمپل به‌عنوان قهرمان استفاده از اتحادها برای مهار چین شناخته می‌شود و با متحدان آمریکا در شرق آسیا رابطه نزدیکی دارد. کمپل در مقاله‌ای که در 12 ژانویه در فارن افرز³ چاپ شده، معتقد است که ائتلاف متحدان و شرکای آمریکا برای مقابله با چالش‌های متعدد چین در منطقه هند و آرام ضروری است (Raham 2021). این ائتلاف‌ها شامل موارد زیر است:

بازسازی ائتلاف با ژاپن: با توجه به سخنان جو بایدن، لوید آستین و کارشناسان اندیشکده‌های آمریکایی می‌توان به‌طور صریح اذعان داشت که یکی از کانون‌های اصلی ائتلاف‌سازی دولت بایدن در شرق آسیا بازسازی و تعمیق «اتحاد با ژاپن» است. سند «راهبرد هند-اقیانوس آرام 2022» رسیدگی به اختلاف داخلی موجود بین کشورهای شریک را مورد توجه قرار داده و بر رفع اختلاف‌های و همکاری آن‌ها در آینده تمرکز دارد. به‌عنوان مثال، در اولویت قرار دادن همکاری ژاپن و کره جنوبی باهم و سپس تعمیق ائتلاف آن‌ها با آمریکا از ابعاد این سند است (The white house(b), 2022: 10). هم‌چنین ایالات متحده و ژاپن هر دو عضو چهار ائتلاف نوظهور با هدف مدیریت ابعاد مختلف ظهور چین هستند: اتحاد ژئواستراتژیک (به نمایندگی از کواد⁴)؛ ائتلاف اقتصادی (به نمایندگی از گروه هفت)؛ ائتلاف فناوری⁵ (به نمایندگی از دوازده رهبر تکنو دموکراتیک) و ائتلاف حاکمیت جهانی دموکراتیک (به نمایندگی از جی

1. Jake Sullivan

2. The Pivot

3. Foreign Affairs,

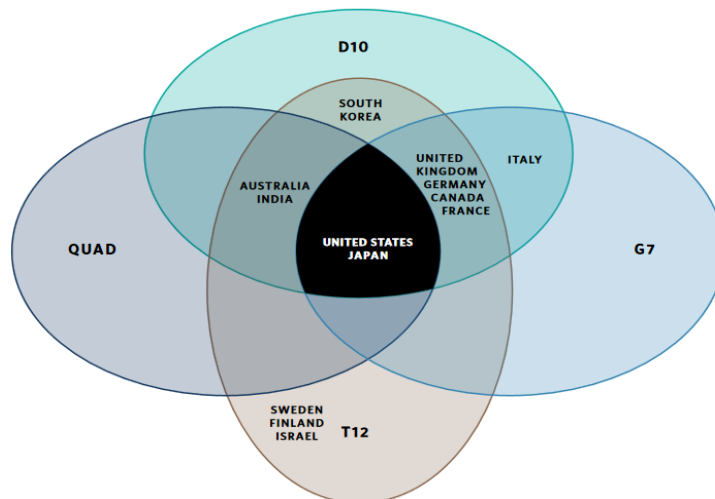
4. Quad

5. Technological coalition

10¹ است (Cooper, 2021). علاوه بر این ژاپن میزبان 54 هزار نیروی نظامی آمریکا در 78 پایگاه نظامی است که این توانایی را به آمریکا می‌دهد تا نیروهای خود را در منطقه هند- اقیانوس آرام به صورت آماده مستقر کند. دولت بایدن این ظرفیت را به عنوان عامل اصلی همکاری امنیتی و نظامی با ژاپن در نظر گرفته است (Hornung, 2021).

شکل (2): ائتلاف سازی آمریکا و ژاپن در مقابل با چین

(Cooper, 2021)

شکل فوق نشان می‌دهد که ائتلاف سازی آمریکا با ژاپن برای مقابله با چین ابعاد چندبعدی دارد و نگرش ژاپن و آمریکا را برای تشکیل اتحاد به هم نزدیک تر می‌کند. در دوره بایدن زمینه‌های فوق برای ائتلاف سازی با ژاپن در دستور کار قرار گرفته شده است (کشورهای آزاد، 1400). آمریکا و ژاپن هر 5 سال یکبار برای توافق بر روی هزینه نظامی با یکدیگر مذاکره می‌کنند. این مذاکرات که در دولت ترامپ در نوامبر 2020 آغاز شد، به نتیجه نرسید. دولت بایدن با سازمان‌دهی این مذاکرات در صدد است تا زمینه را برای گسترش تبادلات و همکاری نظامی با ژاپن فراهم کند. طبق نظر تحلیل‌گر مؤسسه رند این مذاکرات فرصتی برای آمریکا است تا ضمن تعمیق پیوند امنیتی با ژاپن، نقش آن را در مأموریت‌های نظامی در منطقه‌ی ایندو پاسیفیک افزایش دهد (Hornung, 2021).

¹ جی 10 شامل کشورهای جی 7- کانادا، فرانسه، آلمان، ایتالیا، ژاپن، انگلستان و آمریکا- ونیز استرالیا، هند و کره جنوبی است. تی 12 شامل استرالیا، کانادا، فنلاند، فرانسه، آلمان، هند، اسرائیل، ژاپن، کره جنوبی، سوئد، انگلستان و آمریکا است.

حفظ اتحاد امنیتی- نظامی با تایوان: براساس «گزارش ارزیابی تهدیدات سالانه سال 2022»، فشار پکن بر تایوان از جمله تهدیدات اساسی برای اتحاد تایوان و آمریکا است و برای تقابل با این راهبرد، آمریکا باید اتحاد با تایوان را تقویت کند (Annual threat assessment, 2022). طبق گزارش «شورای روابط خارجی» آمریکا، دولت بایدن راه ترامپ را جهت اتحاد امنیتی و نظامی با تایوان ادامه خواهد داد. دولت ترامپ روابط خود را با تایوان با فرستادن نماینده سطح بالا به این جزیره، فروش بیش از 18 میلیارد دلار اسلحه در مقایسه با 14 میلیارد دلار در طول هشت سال اوباما و حذف محدودیت‌های ارتباط با تایوان تقویت کرد و صریحاً تایوان را به‌عنوان بخشی از راهبرد این کشور در شرق آسیا معرفی نمود. آنچه تاکنون مشخص است این است که دولت بایدن راه ترامپ را در تایوان ادامه داده است. در این باره، افرادی همانند؛ جیکاب سالیوان مشاور امنیت ملی جو بایدن و کورت کمپل هماهنگ‌کننده شورای امنیت ملی در هند و آرام، خواستار سرمایه‌گذاری آمریکا در تایوان برای بازدارندگی در مقابل چین شده‌اند. آنتونی بلینکن وزیر خارجه و لوید آستین وزیر دفاع در جلسات استماع تأیید خود بر ضرورت همکاری با تایوان تأکید کردند. بلینکن اظهار داشت: «تعهد ایالات متحده برای همکاری با تایوان کاملاً در دولت بایدن پابرجا خواهد بود». آستین نیز معتقد است که «آمریکا به تعهدات خود برای حمایت از تایوان در دفاع از خود عمل خواهد کرد». همچنین نماینده تایوان بی-خیم هسیائو¹ پس از 40 سال (از قطع روابط در سال 1979) در مراسم تحلیف بایدن شرکت کرد (Sacks, 2021).

رویکرد مقامات دولت بایدن نشان از آن دارد که مسئله تایوان به‌صورت پرونده ویژه در دستور کار امنیت ملی آمریکا خواهد بود و دولت آمریکا بر قصد تعمیق روابط با تایوان تأکید دارد و مجدداً بر تعهد سنگین به تایوان تأکید می‌کند. با پیام‌های محکمی که در چند ماه اول دولت بایدن درباره تایوان ارسال شد، در این چهار سال تداوم بیشتری در همکاری امنیتی و نظامی طرفین وجود خواهد داشت.

بازسازی اتحاد با فیلیپین: اتحاد نظامی آمریکا با فیلیپین در دوره ترامپ و از سال 2016، با روی کار آمدن رودریگو دوترته² که خط و مشی ضدآمریکایی داشت، ضعیف شد و این کشور روابط خود را با چین و روسیه تقویت کرد. در نوامبر 2020، دوترته به سربازان آمریکایی اجازه داد که آزادانه وارد کشور شوند و در اطراف کشور چرخ بزنند. این مسئله در تضاد با اقدامات

1. Bi-khim Hsiao

2. Rodrigo Duterte

قبلی همچون پایان دادن به توافقنامه نظامی دوجانبه بود که دوترته در سال 2018 مطرح کرده بود. با توجه به اینکه فیلیپین مالکیت چین و اقدامات آن در دریایی چین جنوبی را انکار می کند به همکاری دوباره امنیتی با دولت بایدن نیاز دارد. هری روکو¹ سخنگوی رئیس جمهوری فیلیپین آمادگی این کشور را برای تقویت رابطه با آمریکا اظهار کرد (Grossman, 2021). در مقابل بایدن بر روی فیلیپین به عنوان متحد راهبردی برای پیشبرد منافع امنیتی مشترک حساب می کند و گسترش همکاری طرفین در دولت او در دستور کار قرار گرفته است.

در مجموع، در رویکرد اتحاد سازی دولت بایدن علاوه بر کشورهای فوق، کشورهایی هم چون کره جنوبی، ویتنام، تایلند، مالدیو، سنگاپور، مالزی و اندونزی قرار دارند که از ظرفیت و پتانسیل همکاری با آمریکا برخوردارند. در این چارچوب، دولت بایدن در تلاش است تا با ویتنام و همچنین قدرت منطقه ای مانند اندونزی که تاکنون سیاست بی طرفی را برگزیده اند، ارتباط امنیتی برقرار کند (Rinna, 2021).

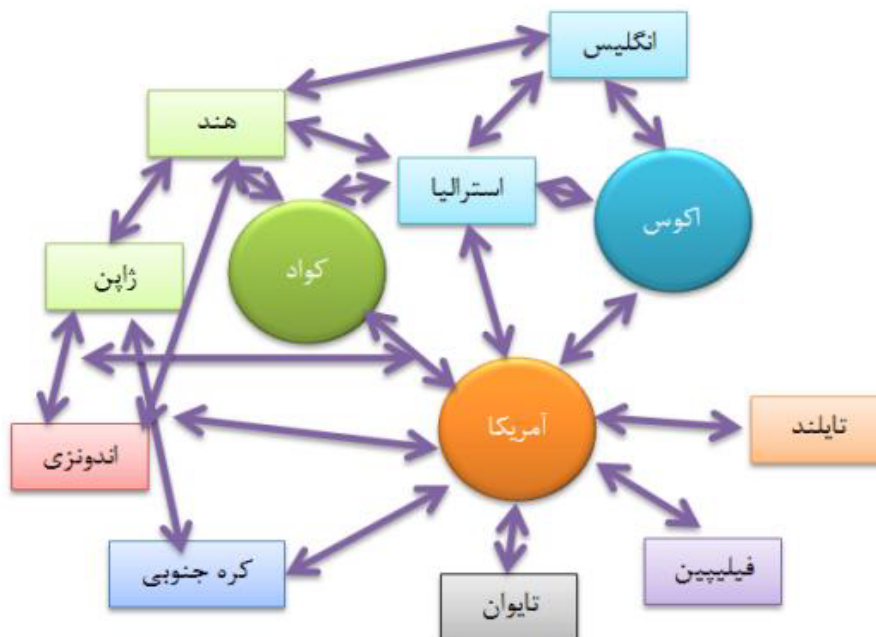
دفاع گره ای و پیچیده: رویکرد «چندجانبه گرایی امنیتی» که آمریکا برای مقابله با چین در چند سال اخیر پی ریزی کرده است، در پی ایجاد «حلقه های امنیتی» دوجانبه و چندجانبه است؛ به گونه ای که «دفاع گره ای²» سازمان یافته در منطقه ای اقیانوس هند-آرام شکل بگیرد. تقویت پیوند امنیتی دوجانبه با ژاپن و استرالیا به عنوان متحدان قدیمی، ائتلاف کواد، تلاش برای گسترش دامنه ائتلاف کواد به «کواد پلاس» با حضور اندونزی و یا کره جنوبی و اکنون ائتلاف اکوس نشان از ایجاد سازوکارهای پیچیده و درهم تنیده دفاعی و امنیتی آمریکا در اقیانوس هند-آرام دارد. در واقع «دفاع گره ای» ترکیبی از ابتکارات دوجانبه، چندجانبه و چندجانبه خرد³ است و نشان می دهد که سیستم دفاعی ایالات متحده در شرق آسیا چگونه عمل می کند. دفاع گره ای یک سیستم اتحاد ترکیبی است که در آن متحدان از طریق تناسب های همکاری دفاعی که حول نقش های عملکردی خاصی سازمان دهی شده اند، به منظور مقابله با تهدیدهای مختلف، به هم متصل می شوند (Simon, et al, 2019: 360-372). این حلقه ها زمانی تکمیل می گردد که دیگر شرکای دفاعی و امنیتی آمریکا در منطقه همانند اندونزی و فیلیپین وارد ائتلاف شوند و سیستم دفاعی ایالات متحده را در مقابل چین پیچیده تر و محکم تر نمایند. در شکل زیر نحوه سازمان دهی چندجانبه گرایی دفاعی آمریکا (دفاع گره ای) در منطقه ای اقیانوس هند-آرام نشان داده شده است.

1. Harry Roque

2. Nodal defence

3. minilateral

شکل (3): چندجانبه‌گرایی دفاعی (دفاع گره‌ای) ایالات متحده در اقیانوس هند-آرام

منبع: نویسندگان

همان‌طور که مشخص است تعمیق شبکه روابط در قالب اتحادها و ائتلاف‌های دوجانبه صورت گرفته است و به صورت شبکه‌ای از گره‌ای پیچیده و به هم وصل شده درآمده است. در واقع تعمیق این شبکه روابط، یکی از اصول سیاست بازموازنه آمریکا برای مقابله با چین است که در دوره بایدن به صورت گره‌ای در حال تقویت و بازسازی است.

ایجاد اتحاد برای بازیابی قدرت در حوزه سلامت: ایالات متحده و اعضای کواد طرحی را برای کار باهم برای تقویت کیفیت دسترسی به واکسن برای منطقه اقیانوس هند-آرام با همکاری سازمان‌های بین‌المللی شامل سازمان بهداشت جهانی و کوواکس اعلام کرده‌اند. نکته قابل توجه این است که کواد متعهد شده است که حداقل یک میلیارد دوز واکسن کووید 19 را در سرتاسر هند-اقیانوس آرام تا پایان سال 2022 تحویل دهد (McCarthy, 2021). طبق گزارش‌ها، این برنامه شامل بودجه تأمین مالی ایالات متحده و ژاپن برای تولید واکسن هند از جمله واکسن جانسون و جانسون¹ و حمایت استرالیا و ژاپن برای توزیع واکسن در سرتاسر منطقه اقیانوس هند-آرام است. این تلاش نشان می‌دهد که دولت بایدن در دستیابی به اهداف خود در منطقه

¹. Johnson & Johnson's single-dose vaccine

اولویت را به کواد داده و همچنین باعث افزایش اعتماد ایالات متحده به ابزارهای غیرنظامی برای پیگیری این اهداف خواهد شد. دولت بایدن به دنبال ایجاد سازوکار پاسخ به کووید 19 در منطقه اقیانوس هند-آرام شامل همکاری با «کواد»، کشورهای آ.سه.آن، کره جنوبی، نیوزلند، تایوان و جزایر کوچک است. همچنین دولت بایدن در صدد است سازوکارهای مشترکی برای مقابله با اطلاعات نادرست چین در مورد ریشه‌های کووید 19 و تأثیر واکسن غربی ایجاد نماید. براساس گزارش مرکز امنیت نوین آمریکا باید سه‌گام فوری در این باره برداشته شود: 1- با «مرکز تعاملات جهانی»¹ وابسته به وزارت خارجه آمریکا برای مقابله با اطلاعات نادرست چین، منشأ ویروس و تأثیرگذاری واکسن غربی هماهنگ کند و این مورد را در اولویت قرار دهد؛ 2- فرصت‌ها را شناسایی و موفقیت اتحادیه‌های دموکراتیک با ژاپن، استرالیا، نیوزلند، کره جنوبی و تایوان را برجسته کند؛ 3- با کشورهای عضو کواد درباره اطلاعات مربوط به واکسن گفت‌وگو کند و با گروه هفت، به‌ویژه رهبر کنونی آن برای اجرای چنین طرحی رایزنی نماید (Tankel & et al, 2021: 26). وزارت خارجه آمریکا در همین راستا، با «ابتکار آینده بهداشت آ.سه.آن-آمریکا»² چارچوبی را برای تعامل بلندمدت در حوزه بهداشت عمومی با آ.سه.آن ارائه کرده است. همچنین در دسامبر 2020، کنگره 4 میلیارد دلار کمک برای مقابله با همه‌گیری جهانی ویروس را تصویب کرد که 2 میلیارد دلار آن را به کوواکس اختصاص داد (Nichols, 2021). بایدن در نشست سران هفت کشور صنعتی در ماه فوریه 2021، متعهد شد که 2 میلیارد دلار دیگر به تلاش کوواکس اختصاص دهد. همچنین آمریکا از اعضای کواد تقاضا کرد که طرح‌هایی را برای دسترسی اقیانوس هند-آرام به واکسن به کمک سازمان بهداشت جهانی و کوواکس اجرا کنند (Widakuswara, 2021).

در بخش اقتصادی، فراهم کردن تسهیلات از طریق نهادهای چندجانبه همانند گروه بیست، کار با اتحادیه‌های منطقه‌ای نزدیک شامل کواد، اتحادیه اروپا، انگلیس و اتحاد کشورهای اروپایی، پشتیبانی فنی و تحلیلی صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی از وام‌گیرندگان و استقرار تیم‌های کوچکی از کارشناسان مالی در کشورهای مهم، ارائه وام به کشورهای منطقه و تشویق شرکت‌های آمریکا به ارائه وام، افزایش شفافیت با کواد و آ.سه.آن برای ایجاد سازوکار مذاکره با چین برای تبادل اطلاعات و کار با اتحادها و شرکا برای فشار بر چین برای پیوستن به گروه‌های مالی توسعه بین‌المللی همانند «باشگاه پاریس» در دستورکار آمریکا است (Tankel & et al, 2021: 28-29). براین اساس، آنچه مشخص است، ایجاد سازوکار و نهادسازی چندملیتی برای

1. Global Engagement Centre

2. U.S.-ASEAN Health Futures initiative

آینده بهداشت عمومی و بازبانی اقتصادی منطقه از راهبردهای آینده آمریکا برای تقابل با چین خواهد بود.

3- چشم‌انداز رویکرد بازموازنه آمریکا در برابر چین

به‌طور کلی، موفقیت سیاست آمریکا در بازسازی و شکل دادن به ائتلاف‌های جدید در منطقه هند-اقیانوس آرام در برابر چین، تنها به اولویت‌ها و علایق ایالات متحده بستگی ندارد بلکه محاسبات شرکای ائتلافی این کشور در ایستادن در برابر چین نیز اهمیت فوق‌العاده‌ای دارد. بدین معنا که این شرکا نیز باید دست‌کم تا اندازه زیادی در نگرانی‌های ایالات متحده از گسترش قدرت و نفوذ چین شریک باشند و همچنین آماده باشند هزینه‌های لازم را برای این منظور بپردازند. باین‌حال، واقعیت‌های موجود در زمینه هزینه‌ها و منافع شکل‌گیری مؤثر ائتلاف‌های موردنظر، حاکی از آن است که انگیزه‌ها و منافع این کشورها در ارتباط با روابط با چین تا اندازه زیادی با ماهیت روابط چین و آمریکا تفاوت دارد؛ بدین معنا که عموم کشورهای موردنظر، پیوندهای اقتصادی عمیق‌تری نسبت به ایالات متحده با چین دارند و همین امر، سبب تردید درباره عزم واقعی شرکای ائتلافی آمریکا در زمینه شرکت واقعی در پروژه مهار قدرت چین در منطقه خواهد شد.

داده‌های مرتبط با هم‌گرایی اقتصادی و تجاری میان کشورهای جنوب شرق آسیا در قالب آ.سه.آن با چین، این واقعیت را نشان می‌دهد. در گزارشی که مؤسسه تحقیقاتی موسوم به شورای آتلانتیک درباره رقابت میان آمریکا و چین در زمینه نفوذ در شرق آسیا منتشر کرده، میزان مبادلات تجاری و نظامی کشورهای منطقه با دو کشور چین و آمریکا، مورد بررسی مقایسه‌ای قرار گرفته است. این گزارش نتیجه گرفته است که پس از امضای پیمان تجارت آزاد میان چین و آ.سه.آن، میزان نفوذ چین در میان کشورهای مهمی همچون تایلند و اندونزی، از آمریکا پیشی گرفته است. دیگر کشورهای این منطقه نیز منافع بسیار گسترده‌ای در زمینه مشارکت اقتصادی با چین دارند. از این رو، ائتلاف‌سازی آمریکا با این کشورها در برابر چین، پرهزینه خواهد بود (Moyer et al, 2021: 25).

بر مبنای این گزارش، «در صورتی که به‌طور متمرکز تحولات در جنوب شرق آسیا را در نظر بگیریم، می‌توان گفت میزان نفوذ خارجی در این منطقه در خلال بیست سال گذشته، به شکلی گسترده دچار تغییر شده است. در این حال، نفوذ آمریکا در منطقه که زمانی مطلق و مطمئن داشت، وارد دوره‌ای طولانی از زوال و رکود شده است. در حالی که چین حضور قدرتمند

و در حال رشدی را در همه کشورهای منطقه تجربه می‌کند و به‌ویژه نفوذ آن در اندونزی و سنگاپور، رشد قابل ملاحظه‌ای کرده است» (Moyer et al, 2021: 21).

امروز سطح تجارت حدود دوسوم از 190 کشور جهان با چین بیشتر از امریکاست و سطح تجارت 90 کشور با چین حدود دو برابر تجارتشان با امریکاست. امروز، 60 درصد تولید ناخالص داخلی جهان از تجارت حاصل می‌شود و این در حالی است که تنها 25 درصد تولید ناخالص داخلی امریکا به تجارت وابسته است. امریکا در مقایسه با اکثر کشورهای دیگر جهان، اتکای کمتری به تجارت با چین دارد. در واقع تجارت امریکا امروز با کانادا، اتحادیه اروپا و مکزیک، تقریباً به همان اندازه تجارت با چین است. این امر بدین معناست که هزینه‌های بالقوه مواجهه امریکا با چین، برای امریکا در مقایسه با بسیاری دیگر از کشورها کمتر است و به همین خاطر است که دولت بایدن عجله‌ای برای پایان دادن به جنگ تجاری با چین که ترامپ آغاز کرد، از خود نشان نداده است (Fravel et al, 2021: 20).

محاسبات متحدان امریکا در ارتباط با برخورد با چین کاملاً با این کشور متفاوت است. امریکا مایل است ائتلاف آن در قالب کواد، با موضع سرسختانه این کشور در برابر چین همراه باشد؛ یعنی شرکای امنیتی امریکا در هند-اقیانوس آرام که شامل استرالیا، هند و ژاپن می‌شوند با نگرانی‌های ایالات متحده صمیمانه همراهی نشان دهند. به این گروه باید آلمان را نیز اضافه کرد که بازیگر محوری در حوزه اروپاست. همه این متحدان با نگرانی‌های امریکا درباره کارنامه حقوق بشری چین، جاه‌طلبی‌های نظامی، ادعاهای سرزمینی و سوداگری اقتصادی¹ آن همراهی دارند. با این حال، منافع تجارت با چین برای همه این متحدان بیشتر از امریکاست و برای همه این‌ها، چین بزرگ‌ترین شریک تجاری‌شان محسوب می‌شود. از سوی دیگر، هزینه‌ها و پیامدهای منفی و کاهش سایز اقتصادی‌ای که این کشورها در مواجهه احتمالی با چین تحمل خواهند کرد، بسیار بیشتر از امریکا خواهد بود. این چهار کشور عموماً آشکارا با این ایده مخالفاند که باید از میان چین و امریکا یکی را انتخاب کنند. آن‌ها دوست ندارند در چنین موقعیتی قرار گیرند (Economy and Huang, 2021: 24). در هر حال واقعیت این است که این کشورها، در کنار اتکای امنیتی خود به ایالات متحده، وابستگی اقتصادی گسترده‌ای نیز در تجارت با چین دارند و این امر آن‌ها را با گزینه‌های دشواری در هرگونه اقدام اشتراکی در برابر چین روبرو خواهد کرد و عملیاتی کردن رویکرد بازموازنه را برای امریکا دشوار می‌کند.

¹. Mercantilism

نتیجه‌گیری

دولت بایدن مطابق با سنت دولت‌های دموکرات در آمریکا، راهبرد «چندجانبه‌گرایی» را به‌عنوان قانون سیاست خارجی خود و در عدول از سیاست دولت ترامپ برگزید. در عین حال، ایده مهار چین در دولت بایدن استمرار پیدا کرد و برای این کار، پیشبرد و ایجاد ابتکارهای چندجانبه در حوزه هند-اقیانوس آرام دنبال شد. مقاله نشان داد که راهبرد «ائتلاف‌سازی» و «چندجانبه‌گرایی» در دولت بایدن بسیار پررنگ‌تر شده و منطقه‌ی هند-اقیانوس آرام در آینده نزدیک شاهد حضور پررنگ‌تر آمریکا در شکل دادن به اتحادها و ائتلاف‌هایی خواهد بود که هدف عمده آن‌ها مهار قدرت چین در عرصه اصلی رقابت میان دو کشور است. اسناد اصلی و فرعی استراتژی امنیت ملی آمریکا چون استراتژی امنیت ملی، استراتژی امنیت دفاع ملی، ارزیابی تهدیدهای سالانه 2022، راهبرد هند و پاسیفیک، چارچوب راهبردی ایالات متحده برای هند-اقیانوس آرام و... در دولت بایدن، مؤید راهبرد ائتلاف‌سازی در چارچوب نظریه بازمانده برای مهار چین است.

همچنین می‌توان انتظار داشت ابعاد فعالیت‌های امنیتی و نظامی آمریکا در کنار همکاری‌های اقتصادی و تجاری با شرکایی همچون ژاپن، کره جنوبی، فیلیپین، تایوان، ویتنام و... بیشتر خواهد شد. این رویکرد همکاری‌جویانه‌تر ایالات متحده که به معنای شراکت با متحدان عمدتاً قدیمی در منطقه است، به احتمال زیاد مورد استقبال کشورهای شریک قرار خواهد گرفت. در حال این کشورها، نگاه مثبت‌تری به رویکرد چندجانبه‌گرایی دولت بایدن نسبت به راهبرد آمریکا در اول دولت ترامپ دارند. با این حال تمام داستان به اینجا ختم نمی‌شود. واقعیت این است که دولت بایدن برای بسیج واقعی شرکای ائتلافی خود در پروژه مهار قدرت چین راه دشواری مقابل خواهد داشت. چین در دو دهه گذشته، توانمندی اقتصادی، تجاری و فن‌آوری خود را به سرعت گسترش بخشیده و از این طریق، میزان مرادفات خود را در این عرصه‌ها با اکثر کشورهای جهان، در سطوح بی‌سابقه‌ای افزایش داده است. این وضع سبب شده است که چینی‌ها در موقعیت یک بازیگر بسیار تأثیرگذار با شرکای اقتصادی و تجاری خود قرار گیرند. بسیاری از این کشورها، همان‌هایی هستند که دولت بایدن می‌کوشد با بازسازی و تقویت ائتلاف‌های گذشته، از آن‌ها در مهار چین بهره‌گیری نماید؛ بنابراین باید گفت ائتلاف‌سازی آمریکا در چارچوب بازمانده، یک قاعده‌ی بازی قدیمی است که در گذشته مؤثر بوده است اما امروز، با تغییر ماهیت رابطه این شرکا با چین، چشم‌انداز موفقیت آن به‌طور جدی در هاله‌ای از ابهام قرار دارد.

منابع و مآخذ

فارسی

1. بهرامی مقدم، سجاد (1393)، «پاسخ آمریکا به رشد چین: استراتژی بازبایی توازن»، فصلنامه تحقیقات سیاسی و بین‌المللی، شماره 20، پاییز، 93-136.
2. کشوریان آزاد، محسن (1400)، «ژاپن کانون سیاست ائتلاف‌سازی بایدن در شرق آسیا»، دوماهنامه فرهنگ دیپلماسی، تاریخ انتشار در سایت: 1399/12/09.

لاتین

3. Annual Threat Assessment of the U.S. Intelligence Community (2022), Available at: <https://www.dni.gov/files/ODNI/documents/assessments/ATA-2022-Unclassified-Report.pdf>, 2022/2/7.
4. Bartels, F & Lohman, W, (2020), «Congress Should Act to Boost Military Deterrence in the Indo-Pacific», **The Heritage Foundation**, Available at: <https://www.heritage.org/sites/default/files/2020-05/IB5072.pdf>, 2020/5/11.
5. Bowman, B & Adamson S, (2020), «Lessons for the Pacific From The European Deterrence Initiative», **Breaking Defense**, Available at: <https://www.fdd.org/analysis/2020/12/15/defending-forward-lessons-from-the-european-deterrence-initiative/>, 2020/8/28.
6. Chanlett-Avery, E, (2018), «Japan, the Indo-Pacific, and the Quad», **Chicago Council on Global Affairs**, Available at: <https://www.thechicagocouncil.org/research/policy-brief/japan-indo-pacific-and-quad>, 2018/2/14.
7. Cooper, Z & P.liff, A, (2021), «America Still Needs to Rebalance to Asia», **Foreign Affairs**, Available at: <https://www.foreignaffairs.com/articles/asia/2021-08-11/america-still-needs-rebalance-asia>, 2021/8/11.
8. De Castro, R. C, (2018), «The Obama Administration's Strategic Rebalancing to Asia: Quo Vadis in 2017?», **Pacific Focus**, 33(2), 179-208.
9. Fravel & et al, (2021), «China's New Direction: Challenges and Opportunities for U.S. Policy», **Carnegie Endowment for International Peace**, Available at: <https://www.carnegie.org/publications/chinas-new-direction-challenges-and-opportunities-for-us-policy/>, 2021/2/20.
10. Grossman, D, (2020), «Biden Will Inherit Healthy Indo-Pacific Alliances», **RAND Corporation**, Available at: <https://www.rand.org/blog/2021/01/biden-will-inherit-healthy-indo-pacificalliances.html>, 2020/12/28.

11. Grossman, D, (2020), «The Quad Is Poised to Become Openly Anti-China Soon», **RAND Corporation**, Available at: <https://www.rand.org/blog/2020/07/the-quad-is-poised-to-become-openly-anti-china-soon.html>, 2020/7/28.
12. Hornung, Jeffrey W,(2021), «Why Biden's Japan Agenda Matters», **RAND Corporation**, Available at: <https://www.rand.org/blog/2021/01/why-bidens-japan-agenda-matters.html>, 2020/1/26.
13. Ikenberry, G. J, (2020), «Order and Change in East Asia: Hegemony, Power Balancing, and the Future of US-Chinese Competition», **OUGHTOPIA**, 35(1), 5-38.
14. Joshi, M, (2020), «The Quad and the Indo-Pacific», **Observer research foundation (ORF)**, Available at: <https://www.orfonline.org/expert-speak/quad-indo-pacific/>, 2020/10/7.
15. Karako, T, (2019), «The Missile Defense Review», **Strategic Studies Quarterly**, 13(2), 3-15.
16. Lee, L, (2020), «Assessing the Quad: Prospects and Limitations of Quadrilateral Cooperation for Advancing Australia's Interests», Available at: **Lowy Institute**, <https://www.lowyinstitute.org/publications/assessing-quad-prospects-and-limitations-quadrilateral-cooperation-advancing-australia,2020/5/19>.
17. MacInnis, K, (2021), «The interim national security strategic guidance», **The Whitehouse**, Available at: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2021/03/NSC-1v2.pdf>, 2021/3/12.
18. McCarthy, Simone, (2021), «Quad summit: US, India, Australia and Japan counter China's 'vaccine diplomacy' with pledge to distribute a billion doses across Indo-Pacific», **South China**, Available at: <https://www.scmp.com/news/china/diplomacy/article/3125344/quad-summit-us-india-australia-and-japan-counter-chinas>, 2021/3/13.
19. McCullough, A, (2019), «New DOD Strategy: Indo-Pacific is Priority Theater», **Air Force Magazine**, Available at: <https://www.airforcemag.com/new-dod-strategy-indo-pacific-is-priority-theater/>, 2019/6/3.
20. Mearsheimer, J. & Walt, S. M, (2016), «The Case for Offshore Balancing: A Superior US Grand Strategy», **Foreign Affairs.**, 95, 70.
21. Michelle N, (2021), «Biden to push U.S. Congress for money to fight pandemic globally», **Reuters**, Available at: <https://www.reuters.com/article/us-health-coronavi-rus-usa-global/biden-to-push-u-s-congress-for-money-to-fight-pandemic-globally-idUSKBN29Q32A>, 2021/1/21.
22. Moyer & et al, (2021), «China-US Competition: Measuring Global Influence», **The Atlantic Council**, Available at: <https://www.atlanticcouncil.org/wp-content/uploads/2021/06/China-US-Competition-Report-2021.pdf>, 2021/5/1.
23. Patsy W, (2021), «US Will Support Program to Share COVID Vaccine with Poor Countries, But Offers Few Details», **Voice of America**, Available at:

- <https://www.voanews.com/covid-19-pandemic/us-will-support-pro-gram-share-covid-vaccine-poor-countries-offers-few-de-tails>, 2021/2/4.
24. Raham, W, (2021), «Can President Joe Biden return the US pivot to Asia?», **The Indian Express**, Available at: <https://indianexpress.com/article/world/joe-biden-asia-china-7162828/>, 2021/1/26.
  25. Rinna, A,(2020), «Resetting US–ROK security cooperation under Biden», **East Asia Forum**, Available at: <https://www.eastasiaforum.org/2020/12/03/resetting-us-rok-security-cooperation-under-biden/>, 2020/12/3.
  26. Sacks, D, (2021), «Biden Administration Sends Important Signals for the Future of U.S.-Taiwan Ties», **The Council on Foreign Relations**. Available at: <https://www.cfr.org/blog/biden-administration-sends-important-signals-future-us-taiwan-ties>, 2021/1/28.
  27. Shelbourne, M, (2021), «U.S. Indo-Pacific Command Wants 4.68B for New Pacific Deterrence Initiative», **Usni News**, Available at: <https://news.usni.org/2021/03/02/u-s-indo-pacific-command-wants-4-68b-for-new-pacific-deterrence-initiative>, 2021/3/2.
  28. Simón, L., Lanoszka, A., & Meijer, H, (2021), «Nodal defence: the changing structure of US alliance systems in Europe and East Asia», **Journal of Strategic Studies**, 44(3), 360-388.
  29. Sink, J, (2021), «Biden’s ‘Quad’ Summit Seeks to Counter China’s Pacific Influence», **Bloomberg**, Available at: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2021-09-24/biden-seeks-broad-counterstrokes-against-china-with-quad-summit>,2021/9/24.
  30. Smith, S. A, (2021), «The Quad in the Indo-Pacific: What to Know», **Council on Foreign Relations**, Available at: <https://www.cfr.org/in-brief/quad-indo-pacific-what-know>,2021/5/27.
  31. Tankel, Fitt, J & Goldberg, C, (2021), «Positive Visions, Powerful Partnerships: The Keys to Competing with China in a Post-Pandemic Indo-Pacific», **Center for a New American Security**, Available at: <https://www.cnas.org/publications/reports/positive-visions-powerful-partnerships>, 2021/3/31.
  32. The Reality of Aid Network, (2021), «Biden’s Pivot to Asia amid China’s Expanding Influence», Available at: <https://realityofaid.org/bidens-pivot-to-asia/>, 2021/5/24.
  33. The guardian(2021), “Aukus deal ‘ties UK into Indo-Pacific and sends message to China”, Available at: <https://www.theguardian.com/politics/2021/sep/21/aukus-deal-ties-uk-into-indo-pacific-and-sends-message-to-china>,2021/12/30.
  34. The national news(2021),“Aukus pact ramifications stretch to energy and trade”, Available at:

- <https://www.thenationalnews.com/business/energy/2021/09/20/aukus-pact-ramifications-stretch-to-energy-and-trade/>, 2021/9/20.
35. The white house (a), (2022), «INDOP-ACIFIC STRATEGY», Available at: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2022/02/U.S.-Indo-Pacific-Strategy.pdf>, 2022/2/1.
  36. The white house(b), (2021), «Interim National Security Strategic Guidance», , Available at: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2021/03/NSC-1v2.pdf>, 2021/3/1.
  37. The White House, (2015), «FACT SHEET: Advancing the Rebalance to Asia and the Pacific», Available at: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2015/11/16/fact-sheet-advancing-rebalance-asia-and-pacific>, 2015/4/18.
  38. The white house, (2021), «Us strategic framework for the indo-pacific», Available at: <https://trumpwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2021/01/IPS-Final-Declass.pdf>, 2021/3/21.
  39. U.S Department of Defense, (2022), «Fact Sheet: 2022 National Defense Strategy», Department of Defense, Available at: <https://media.defense.gov/2022/Mar/28/2002964702/-1/-1/1/NDS-FACT-SHEET.PDF>.
  40. Zhao, X, (2018), «Why Obama’s Rebalance towards Asia-Pacific Was Unsuccessful?», **International Studies**, 55(2), 87-105.
  41. Zhou, L, (2021), «Japan key to US plan to rally allies against China in Indo-Pacific», **South China Morning Post**, Available at: <https://www.scmp.com/news/china/diplomacy/article/3119415/japan-key-us-plan-rally-allies-against-china-indo-pacific>, 2021/6/27